

Arrest

nr. 193 706 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Senegalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 september 1973.

Op 10 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet).

Op 28 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 19 april 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

Op 19 september 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 19 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 19 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 oktober 2015 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 22 oktober 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van partner, in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Op 6 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigerig van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk in een bijlage 20 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 27 juni 2017 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2016 werd ingediend door:

Naam: W.[...]

Voorna(a)m(en): R.B.[...]

Nationaliteit: Senegalees

Geboortedatum: 21.09.1973

Geboorteplaats: S. L.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De wettelijke samenwoning dateert van 06.09.2016. De daadwerkelijke registratie op hetzelfde adres eveneens van 06.09.2016. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen minstens 1 jaar samenwonend zijn voorafgaand aan de aanvraag van 06.12.2016.

Om, overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen legt betrokkene enkele foto's voor. Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien,

kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn, bijgevolg is het onmogelijk na te gaan hoelang betrokkene elkaar al kennen.

Bij gebrek aan bijkomende uitleg is het evenmin duidelijk bij welke gelegenheid of in welke context ze werden genomen.

Van een gemeenschappelijk kind is nergens sprake.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 om als wettelijk samenwonende met een gevestigde EU-onderdaan het verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enig medisch beletsel om het bevel te kunnen nemen is nergens sprake, van minderjarige kinderen evenmin. Wat het gezins- en familieleven van betrokkene betreft, de 'relatie' met zijn partner is onvoldoende bewezen, derhalve kan er geen sprake zijn van een gezins- en familieleven dat dreigt geschonden te worden door het afleveren van een bevel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"4.1.

*De Dienst Vreemdelingenzaken weigert het verblijfsrecht aan de verzoekster om de volgende reden:
"(...)"*

4.2.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekster.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoekster.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoekster.

Een rechtvaardige behandeling van de aanvraag van verzoekster zou inhouden dat het bestuur veel zorgvuldiger te werk gaat bij de toetsing aan de wettelijke voorwaarden, en dat de beslissing tot weigering afdoende wordt gemotiveerd.

Zo werd de voorgelegde bewijs, oftewel de foto's, van de verzoekster niet grondig beoordeeld. Dit is van uiterste belang voor de verzoekster, aangezien zij weliswaar geprobeerd heeft voldoende bewijzen voor te leggen maar dit niet echter wordt afgedaan als onvoldoende. Er kan verzoekster niks verweten worden. Ze kan echter geen bewijzen voor leggen waarover ze niet beschikt. De foto's bewijzen inderdaad dat ze een relatie hebben, maar niet sinds wanneer.

De verwerende partij kon alsnog de visuele bewijsmateriaal zien als begin van bewijs. De beslissing is louter gebaseerd over de niet afdoende aangetoonde duur van de relatie. Het stond de verwerende partij niet in de weg verzoekster voordeel van de twijfel te geven en bijkomstige informatie vragen. De bestreden beslissing is zonder meer onzorgvuldig.

4.3.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit is in casu niet gebeurd. Nergens blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de noodzakelijke taak die de verzoekster uitvoert. Noch werd er gekeken naar de gevolgen die zouden teweeg gebracht worden indien de verzoekster zou dienen terug te keren naar Sénégal.

Het bestuur beperkt zich gemakshalve tot een verwijzing naar een administratief dossier, zonder de redenen te staven bij de gevolgen van een eventuele terugkeer.

De beslissing is niet met de nodige zorgvuldigheid genomen.

4.5.

Het moge duidelijk zijn dat de verzoekster de kleinzoon een relatie heeft. De verwerende partij stelt dat verzoekster geen gezinsleven heeft. Dit is volledig fout. De voorgelegde foto's kan niet door eender ieder voorgelegd worden. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat volledig voorbij aan de intenties van verzoekster en haar partner. Ze wonen samen op het zelfde adres en hebben foto's voorgelegd die enkel individuen met een verkering kunnen voorleggen. Verzoekster heeft wel degelijk een gezinsleven in België met haar partner.

De bestreden beslissing motiveert niet over de effectieve relatie van verzoekster met haar partner.

Alhoewel de periode van 1 jaar nog niet verstreken is, hebben verzoekster en haar partner getracht hun relatie aan te tonen met documenten die voorhanden lagen.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat wel erg lichtjes over het gezinsleven van verzoekster. Zo stelt de verwerende partij namelijk dat er geen sprake is van een gemeenschappelijk kind. Dit is geen voorwaarde om een gezinsleven te hebben!

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De verzoekster vormt effectief een gezin met haar partner, en wordt door de bestreden beslissing gedwongen om het land te verlaten.

Nochtans kan geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging in casu weerhouden worden.

De beslissing schendt manifest het E.V.R.M. en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat m.b.t. de voorgelegde foto's de bestreden beslissing luidt als volgt: "(...)."

Dit wordt niet door verzoekster in het verzoekschrift betwist, aangezien zij zelf stelt op p. 4 "De foto's bewijzen inderdaad dat ze een relatie hebben, maar niet sinds wanneer."

Artikel 40bis, §2-2° van de Vreemdelingenwet stelt: "(...)"

De door verzoekster voorgelegde ongedateerde foto's tonen niet aan wanneer zij genomen werden en in welke omstandigheden. Bijgevolg is het op basis van die foto's, niet foutief of kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, daar zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond verzoekster en haar partner, voorafgaand aan de aanvraag van 06.12.2016, elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de in België geldende binnenkomst en verblijfsvoorwaarden geen schending uitmaakt van de hogere rechtsnorm.

Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoekster een wettelijke band heeft met haar partner, maar dat werd geoordeeld dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om in functie van haar Nederlandse partner een gezinshereniging te verkrijgen. Uit de bevelscomponent van de bestreden beslissing blijkt volgende overweging in verband met het gezinsleven in België:

“Wat het gezins- en familieleven van betrokkene betreft, de ‘relatie’ met zijn partner is onvoldoende bewezen, derhalve kan er geen sprake zijn van een gezins- en familieleven dat dreigt geschonden te worden door het afleveren van een bevel.”

Een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 EVRM is niet aan de orde, daar het een eerste toelating betreft voor verzoekster.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Het enig middel is ongegrond.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing, namelijk de weigeringsbeslissing, geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. *In casu* wordt er verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt voorgehouden dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden die worden opgelegd in artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt er gesteld dat de verzoekende partij nog geen jaar voorafgaand aan de aanvraag heeft samengewoond met haar partner en dat ze geen gemeenschappelijk kind hebben. Ook wordt uiteengezet waarom op basis van de voorgelegde foto's niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner elkaar gedurende minstens twee jaren kenden, gedurende de welke ze intensieve contacten onderhielden waarbij ze elkaar minstens bij drie aangelegenheden hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.

Ook in de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de juridische grondslag weergegeven. Het bevel wordt afgegeven op grond van artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat het legaal verblijf in België is vestreken. Verder wordt er ook rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er is geen sprake van enig medisch beletsel om het bevel te kunnen nemen en evenmin is er sprake van een minderjarig kind. Wat betreft het gezinsleven wordt er gesteld dat de relatie onvoldoende bewezen is en dat er derhalve geen sprake is van een gezins- en familieleven dat dreigt geschonden te worden door het afleveren van een bevel.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt dat er nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de noodzakelijke taak die de verzoekende partij uitvoert of naar de gevolgen van een terugkeer naar Senegal. De verzoekende partij laat echter na om verder *in concreto* op deze elementen in te gaan. Bovendien blijkt uit een onderzoek van het administratief dossier niet dat één van deze elementen werd ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissingen, waardoor de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover had moeten motiveren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gegrond, en niet op artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij foutief vermeldt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van partner, in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap. Hiervoor moet de verzoekende partij voldoen aan de voorwaarden opgelegd in artikel 40*bis*, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*bis*, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten heeft neergelegd om haar stabiele en duurzame relatie te bewijzen: een verklaring tot wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek, opgemaakt te Gent op 6 september 2016 en drie foto's zonder een datum.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld dat de wettelijke samenwoont dateert van 6 september 2016 en dat de daadwerkelijke registratie op hetzelfde adres eveneens op deze datum heeft plaatsgevonden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dan ook vast dat de verzoekende partij niet minstens 1 jaar samenwoont met haar partner voorafgaande de aanvraag van 6 december 2016. Tevens wordt er gesteld dat de verzoekende partij enkel foto's heeft voorgelegd om te bewijzen dat zij en haar partner elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen zijn, daar de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien. Bijgevolg is het onmogelijk na te gaan hoelang de verzoekende partij en haar partner elkaar al kennen. Bij gebrek aan bijkomende uitleg is het eveneens onduidelijk bij welke gelegenheid of in welke context de drie foto's werden genomen. Tenslotte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat er geen sprake is van een gemeenschappelijk kind.

De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na om het eerste motief van de bestreden weigeringsbeslissing te betwisten. De verzoekende partij gaat immers niet verder in op de wettelijke samenwoont en betwist dus niet dat zij niet minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoont met haar partner.

De verzoekende partij betoogt wel in haar verzoekschrift dat de foto's die zij heeft voorgelegd, niet grondig werden beoordeeld. Zij stelt dat deze foto's gezien moeten worden als een begin van bewijs en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet in de weg stond om de verzoekende partij het voordeel van de twijfel te geven en zelf om bijkomstige informatie had moeten vragen.

De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op de verzoekende partij rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige

wijze te stofferen. *In casu* was de verzoekende partij, gelet op de vermeldingen in de bijlage 19ter, des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen. Er kan dus niet worden ingezien waarom de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om alle gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatsecretaris de verzoekende partij had moeten contacteren teneinde bijkomende informatie of stukken over te maken, laat staan dat gericht moest worden gevraagd naar de eigenlijke duur van de voorgehouden relatie.

Bovendien gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij aan het gegeven dat in de bestreden weigeringsbeslissing tevens wordt gesteld dat er geen bijkomende uitleg werd gegeven bij de foto's waardoor het niet duidelijk is in welke context of bij welke gelegenheid deze werden genomen. De foto's werden dus niet enkel afgewezen als (een begin van) bewijs omdat deze niet gedateerd zijn, maar tevens omdat hieruit geen relatie kan worden afgeleid. Het betoog van de verzoekende partij dat de voorgelegde foto's niet door eender wie kunnen worden voorgelegd en dat dit foto's zijn die enkel door personen met een verkering kunnen worden voorgelegd, doet dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing.

Verder betwist de verzoekende partij ook niet dat zij geen gemeenschappelijk kind heeft met haar partner. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie, zoals beschreven in artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden weigeringsbeslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden weigeringsbeslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in alle redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de

schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Deze bepaling wordt weerspiegeld in artikel 7 van het Handvest.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er hieraan geen toetsing werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Naar analogie kan er tevens gesteld worden dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een burger van de Europese Unie slecht kan worden toegekend indien zij aan de wettelijke voorwaarden voldoen.

Ter zake kan eveneens naar analogie worden verwezen naar het arrest GwH nr. 123/2013 van 26 september 2013, waarin het volgende werd overwogen:

“B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar partner met wie zij een wettelijke samenwoning is aangegaan. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit de voorgaande bespreking van het middel blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie. Door louter te stellen dat zij een gezin vormt met haar partner, toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

In zoverre dat de verzoekende partij in haar middel betoogt dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt door het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat in het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende wordt gemotiveerd: *“Wat het gezins- en familieleven van betrokkene betreft, de ‘relatie’ met zijn partner is onvoldoende bewezen, derhalve kan er geen sprake zijn van een gezins- en familieleven dat dreigt geschonden te worden door het afleveren van een bevel”.*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in het bevel om het grondgebied gesteld dat de relatie van de verzoekende partij en haar partner onvoldoende bewezen is. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift echter op dat zij een wettelijke samenwoning heeft aangegaan met haar partner en dat dit niet enkel afgewezen kan worden op de duur. Uit het bestreden bevel kan niet worden afgeleid dat er rekening is gehouden met de effectieve wettelijke samenwoning. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing wel rekening gehouden met de wettelijke samenwoning, maar wordt er gesteld dat deze nog niet lang genoeg heeft geduurd. In de tweede bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris enkel dat de relatie onvoldoende bewezen is. Deze motieven zijn tegenstrijdig, waardoor de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de tweede bestreden beslissing niet als zorgvuldig kan beschouwd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM door het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt aannemelijk gemaakt. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van het bestreden bevel kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 wordt vernietigd, in zoverre de beslissing betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS